

VAŠE ZAMYŠLENÍ

Budiž světlo aneb Jak to vidí nevidomý

MARTIN ADÁMEK

Tobhle známé pořekačlo si určitě nejdnou a v nejedné situaci řekl každý z nás.

Ne každému se však toho světla skutečně dostává. Právě k takovým lidem patří lidé se zrakovým postižením. Dá se však těmto lidem častokrát ponořeným do světa trvale tmy ještě vůbec nějaké to světylko rozsvítit? Ano, dá!

Jedním z jeho nositelů je Světluška. Nenechte se však mylit, nejedná se o toho létajícího broučka s lucerničkou, jak jej znají děti z večerníčků. I když jakási podobnost by se zde možná přeci jen našla. Světluška je název dobročinné

sbírky, jejíž výtěžek je určen právě pro potřeby lidí se zrakovým postižením. Sociální oblast je v tomto státě již řadu let bohužel až na druhém místě a například neziskový sektor si tak většinu financí musí obstarávat sám. A přitom právě neziskový sektor je tím subjektem, který se lidem v nésnadné životní situaci snaží danou životní situaci usnadnit. Pokud zůstaneme ve světě zrakově postižených, pak k takovým subjektům patří například Tyfloservis. Jedná se o obecně prospěšnou společnost, která do světa trvale tmy vnáší trochu toho světla mezi prvními. Svě klienty učí samostatnosti, zvlá-

dání každodenních činností, orientaci v prostoru, zvládnání nákupů anebo přepravy v hromadných dopravních prostředcích. Jinými slovy řečeno, sociální pracovníce se klientům snaží ukázat, kudy vede ve tmě tmoucí ta správná cesta ke kvalitnímu životu.

Jak už zde ale byla zmínka, kamenem úrazu jsou finance, kterých není nikdy dost. A ve světě sociálních služeb to platí dvojnásob. Jakýsi finanční balíček sice organizace obdrží, popravdě řečeno, je to však sorva na přežití. Na řadu tak přichází granty, dotace a sponzorské příspěvky. Mezi takové patří například Bílá pastelka. Stejně jako Světluš-

ka i Pastelka je dobročinnou sbírkou, jejíž výtěžek může přinést alespoň část toho příslušného světla do světa zrakově postižených. Tyfloservis pak může v rámci své služby zkvalitnit či rozšířit své služby. To ale v žádném případě neznamená, že by tyto služby byly jakkoliv zanedbávány. Spíše naopak. Sociální pracovníci častokrát pracují nad rámec svých povinností, a to bez nároku na jakoukoliv odměnu. Již řadu let totiž platí, že kdo chce v tomto státě pracovat v sociálním ptažmo neziskovém sektoru, musí se hned v úvodu rozloučit s myšlenkou, že za to bude patřičně odměnocen. Je zvláštní, že při-

tom právě organizace, které pomáhají lidem častokrát ve značně obtížných situacích, si musí peníze na svůj chod obstarávat po vlastní ose, jelikož ve státní kase se na ně poněkud pozapomíná. Nezbyvá tedy než doufat, že sociálním pracovnícům vydrží jejich altruismus co nejdéle a že třeba právě ty světlušky či pastelky ještě nějaký ten rok zdrojem toho alespoň částečného světla budou.

Dovětek: ...a svým dílem se snaží přispívat i další jednotlivci. Aktuálně je například realizován projekt Evropského sociálního fondu v ČR s názvem „Podpora terciárního

vzdělávání studentů se specifickými vzdělávacími potřebami na Ostravské univerzitě v Ostravě“ – CZ.1.07/2.2.00/29.0006 – který se soustřeďuje na vytvoření inkluzivního prostředí pro vysokoškolské studenty se zdravotním postižením či znevýhodněním, což spočívá především ve zpracování adaptivních didaktických a metodických materiálů a modifikaci výuky ve vztahu k jednotlivým typům postižení.

Autor úvahy: student Ostravské univerzity v Ostravě Martin Adánek
Autorka dovětku: Radana Melteková Svobodová